

פרק 25

המתן לפני שתציע פתרונות

לחפש חיים חדשים וג'. ק. רולינג!

הערה: מכיוון שהמדע שבסיפור זה הוא בדרך כלל נכון, אני מצרף כאן אזהרה שבפרקים 22–25 הארי בדק המון אפשרויות, והחשבה ביותר מביניהן זו שיש הרבה אללים (מקטעי גנים) של קוסמות אבל כולם בכרומוזום אחד (מה שלא היה קורה בצורה טבעית, אבל הכרומוזום אולי היה מהונדס גנטית). במקרה הזה, תבנית הירושה תהיה מנדלית, אבל הכרומוזום הקסום יוכל לא לעבוד בגלל הצלבה עם כרומוזום לא קסום. (הארי קרא על מנדל וכרומוזומים בספר על היסטוריה מדעית, אבל הוא לא למד מספיק בשביל לדעת על הצלבת כרומוזומים. הרי הוא רק בן אחת עשרה.) בכל מקרה, למרות שעלון מדע מודרני ימצא עוד הרבה נקודות לגעת בהם, כל מה שהארי הציג כראיה חזקה הוא עובדתית ראייה חזקה – האפשרויות האחרות הן בלתי סבירות.

מערכה 2:

(השמש זרחה בבהירות באולם הגדול מבעד לתקרת השמיים המכושפת שממעל, מאירה את התלמידים כאילו ישבו תחת כיפת השמיים, בוהקת מצלחותיהם וקערותיהם, בעודם – רעננים משנת הלילה – זוללים את ארוחת הבוקר כהכנה לתכניותיהם לסוף השבוע.)

אז. ישנו רק דבר אחד שהופך אותך לקוסם.

זה לא מפתיע, כשחושבים על זה. מה שדנ"א עושה בסופו של דבר זה לומר לריבוזומים איך לחבר לשרשר חומצות אמינו לחלבונים. הפיזיקה המקובלת מסוגלת לתאר חומצות אמינו ללא קושי מיוחד, ולא משנה כמה חומצות אמינו חיברת יחד, הפיזיקה קונבציונלית לעולם, לעולם לא תאפשר לך להוציא מזה קסם.

ועם זאת נראה שקסם הוא תורשתי ונקבע על ידי דנ"א.

אז כנראה זה לא בגלל שהדנ"א חיבר יחד חומצות אמינו לא קסומות לחלבונים קסומים.

מקטע הדנ"א הרלוונטי לא נותן קסם בפני עצמו.

הקסם מגיע ממקום אחר.

(בשולחן רייבנקלו היה ילד אחד שבהה בחלל, בעוד ידו מרימה בכף דבר אוכל חסר משמעות לתוך פיו מתוך מה שהיה לפניו. ניתן היה להחליף זאת בערימת עפר מבלי שיבחין בהבדל.)

ומסיבה מסוימת מקור הקסם הקדיש תשומת לב לסמן דנ"א מסוים בקרב פרטים שמכל בחינה אחרת היו בני אדם צאצאי הומינואידים.

(למעשה לא מעט ילדים וילדות בהו בחלל. זה היה שולחן רייבנקלו, אחרי הכול.)

היו קווי טיעון נוספים שהובילו למסקנה הזו. מנגנון מורכב תמיד היה אוניברסלי בקרב מין שמתרבה בצורה זוויגית. אם גן ב' הסתמך על גן א', גן א' חייב להיות מועיל בפני עצמו, ולהפוך לכמעט אוניברסלי במאגר הגנטי בכוחות עצמו, לפני שב' יהיה מועיל לעתים קרובות מספיק כדי להעניק יתרון התאמה. ברגע שב' הפך אוניברסלי ניתן לקבל גרסה שונה של א', א*, שיסתמך על ב', ואז ג' שיסתמך על א* ועל ב', ואז ב* שיסתמך על ג', עד שכל המנגנון יתרסק אם תסיר חלק אחד. אבל כל התהליך חייב לקרות באופן הדרגתי – אבולוציה לעולם לא הביטה קדימה, אבולוציה לעולם לא תתחיל לקדם את ב' בהכנה לכך שא' יהפוך לאוניברסלי במאגר הגנטי לאחר מכן. אבולוציה הייתה העובדה ההיסטורית הפשוטה שהגנים של האורגניזמים שבפועל היו להם הכי הרבה ילדים, היו שכיחים יותר בדור הבא. אז כל רכיב במכונה מורכבת חייב להיות כמעט אוניברסלי לפני שרכיבים אחרים במכונה יתפתחו אבולוציונית בצורה שתלויה בנוכחותו.

אז המנגנון המורכב, עם רכיבים התלויים הדדית, מנגנון החלבונים המורכב ורב העוצמה שהניע את החיים, היה תמיד אוניברסלי במין שמתרבה זוויגית – פרט לחופן קטן של גרסאות שונות שאינן תלויות זו בזו, שנבררו בתהליך הביררה הטבעית בכל זמן נתון, בעוד שכבת מורכבות נוספת הולכת ונבנית. זו הסיבה שלכל בני האדם יש אותו מבנה מוח, אותם רגשות, ואותן הבעות פנים שמחוותות לרגשות הללו; התאמות כאלו לסביבה הן מורכבות, לכן הן חייבות להיות אוניברסליות.

אם קסם היה דבר כזה, התאמה גדולה ומורכבת שדורשת הרבה גנים, צאצאים של קוסמים ומוגלים יהיו עם מחצית מהחלקים הללו וחצי מכונה לא תוכל לעשות הרבה. אז בני מוגלים לא היו יכולים להתקיים אף פעם. אפילו אם כל החלקים הגיעו בנפרד למאגר הגנטי המוגלגי, הם לעולם לא היו מורכבים מחדש במקום אחד כדי ליצור קוסם.

אין שום עמק מבודד גנטית של בני אדם שעלו במקרה על נתיב אבולוציוני שהוביל לאזורים קסומים מורכבים של המוח. המכשור הגנטי המורכב הזה לעולם לא היה מורכב בחזרה לבן מוגלים, אם קוסמים היו מתרבים עם מוגלים.

אז תהא אשר תהא הדרך שבה הגנים שלך הפכו אותך לקוסם, היא לא הייתה להכיל תוכניות בנייה למנגנון מורכב.

זו הייתה הסיבה הנוספת שהארי ניחש שהתבנית המנדלית תהיה שם. אם גנים קסומים הם לא מורכבים, למה שיהיה יותר מאחד?

ועם זאת קסם עצמו נראה מורכב למדי. לחש נעילת דלת שימנע מהדלת להיפתח וגם ימנע ממך לעשות שינוי צורה לצירים וגם יתנגד לפיניטה אינקנטאטם ולאלוהומורה. מרכיבים רבים שמצביעים לאותו כיוון: אפשר לקרוא לזה מוכוונות מטרה, או בשפה פשוטה יותר, תכליתיות.

קיימות רק שתי סיבות מוכרות למורכבות תכליתית. ברירה טבעית, שהפיקה דברים כמו פרפרים. והנדסה תבונית, שהפיקה דברים כמו מכונות.

קסם לא נראה כמו משהו ששכפל את עצמו לכדי קיום. לחשים היו מורכבים בכוונה, אבל, שלא כמו פרפרים, לא מורכבים בכוונה לייצר עותקים של עצמם. לחשים היו מורכבים בכוונה לשרת את המשתמש שלהם, כמו מכונות.

אם כך, מהנדס תבוני כלשהו יצר את מקור הקסם, ואמר לו לשים לב לסמן דנ"א מסוים.

המחשבה הברורה הבאה הייתה שיש לזה קשר כלשהו ל"אטלנטיס".

הארי שאל את הרמיוני על זה פעם – ברכבת להוגוורטס, אחרי ששמע את דראקו אומר זאת – וככל שידע, דבר לא היה ידוע מעבר למילה עצמה.

יכול להיות שזו אגדה צרופה. אבל סביר מספיק לחשוב שציוויליזציה של משתמשי קסם, במיוחד אחת שהתקיימה לפני האיסור של מרלין, הייתה מצליחה לפוצץ את עצמה.

קו המחשבה הזה המשיך: אטלנטיס הייתה ציוויליזציה מבודדת שאיכשהו יצרה את מקור הקסם, ואמרה לו לשרת רק אנשים עם הסמן הגנטי האטלנטי, דם אטלנטיס.

ועל פי היגיון דומה: המילים שאמר קוסם, תנועות השרביט, אלה לא היו מורכבים מספיק בפני עצמם כדי ליצור השפעות לחשים מאפס – לא באותו אופן ששלושה מיליארד זוגות בסיסים של דנ"א אנושי באמת היו מורכבים מספיק כדי ליצור גוף אנושי מאפס, לא באותו אופן שנדרשו אלפי ביטים של מידע כדי ליצור תכניות מחשב.

אז המילים ותנועות השרביט היו רק מתגים, ידידות שהניעו מכונה סמויה ומורכבת אף יותר. כפתורים, לא תכניות בנייה.

ובדיוק כמו שתוכנת מחשב לא תתקמפל אם עשית שגיאת איות אחת, כך גם מקור הקסם לא יגיב לך אלא אם תטיל את הלחשים שלך בדיוק בצורה הנכונה.

שרשרת היגיון נטולת כל דופי.

והיא הובילה בצורה בלתי נמנעת אל מסקנה סופית בודדת.

אבותיהם הקדומים של הקוסמים, לפני אלפי שנים, אמרו למקור הקסם לגרום לדברים לרחף אך ורק אם אמרת...

'ווינגארדיום לביוסה'.

הארי צנח על שולחן ארוחת הבוקר, מניח בעייפות את ראשו על יד ימינו.

ישנו סיפור משחר ימי הבינה המלאכותית – מהתקופה שבה הכול רק התחיל ואף אחד לא הבין עדיין שהבעיה תהיה קשה – על פרופסור שהאציל על אחד מתלמידי המחקר שלו את פתרון בעיית הראייה הממוחשבת.

הארי התחיל להבין איך הרגיש תלמיד המחקר הזה.

זה עשוי לקחת זמן מה.

למה צריך להשקיע יותר מאמץ להטיל את לחש האלוהומורה, אם זה פשוט כמו ללחוץ על כפתור?

מי היה טיפש מספיק לבנות לחש אבדה קדברה, שאפשר להטיל רק בעזרת שנאה?

למה כדי לבצע שינוי צורה אילם צריך לעשות הפרדה מנטלית מוחלטת בין הרעיון של צורה והרעיון של חומר?

ייתכן שהארי לא יפתור את הבעיה הזו עד שיסיים ללמוד בהוגוורטס. הוא עשוי להמשיך לעבוד על זה כשהיה בן שלושים. הרמיוני צדקה, הארי לא הפנים את זה עד הסוף לפני כן. הוא פשוט נאם נאום מעורר השראה על נחישות.

תודעתו של הארי שקלה קצרות האם להפנים עד הסוף שהוא אולי לא יפתור את הבעיה הזו לעולם, ואז החליטה שזה יהיה מוגזם.

חוץ מזה, כל עוד הוא יצליח להגיע לחיי אלמוות בעשורים הראשונים, הוא יהיה בסדר.

באיזו שיטה השתמש אדון האופל? עכשיו כשהוא חושב על זה, העובדה שאדון האופל הצליח איכשהו לשרוד את מות הגוף הראשון שלו הייתה חשובה כמעט פי אינסוף מהעובדה שהוא ניסה להשתלט על בריטניה הקסומה

-

"סלח לי," אמר קול בלתי צפוי מאחוריו בנימה מאוד בלתי צפויה. "כשנזכר לך, מר מאלפוי מבקש שתואיל לשוחח עמו."

הארי לא נחנק מדגני הבוקר שלו. במקום זאת הוא הסתובב והביט במר קראב.

"סלח לי," אמר הארי. "לא התכוונת לומר 'הבוס רוצה לדבר' ת'ך'?"

מר קראב לא נראה מרוצה. "מר מאלפוי הנחה אותי לדבר כראוי."

"אני לא יכול לשמוע אותך," אמר הארי. "אתה לא מדבר כראוי." הוא הסתובב חזרה אל קערת פיתית השלג הזעירים והכחולים ואכל כף נוספת בהפגנתיות.

"הבוס רוצה לדבר' ת'ך," נשמע קול מאיים מאחוריו. "כדאי' לך לבוא לרות' ותו אם' תה' יודע מה טוב'ך."

זהו. עכשיו הכול הולך לפי התכנית.

מערכה 1:

"סיבה?" אמר הקוסם הזקן. הוא השתלט על הזעם שבפניו. הילד לפניו היה הקורבן, ובהחלט אין צורך להפחיד אותו עוד יותר. "אין דבר שיכול לתרץ -"

"מה שאני עשיתי לו היה גרוע יותר."

גופו של הקוסם הזקן התקשה באימה פתאומית. "הארי, מה עשית?"

"רימיתי את דראקו כדי שיחשוב שרימיתי אותו כדי שישתתף בטקס שהקריב את האמונה שלו בטוהר דם. וזה אומר שהוא לא יוכל לגדול להיות אוכל מוות. הוא איבד את הכול, המנהל."

השתררה דממה ארוכה במשרד, שנשברה רק על ידי השריקות והצפצופים הקטנים של השליפציקים, קולות שאחרי זמן מה נשמעו כדממה.

"סלח לי," אמר הקוסם הזקן, "אני באמת מרגיש שוטה. ואני ציפיתי לתומי שתנסה לגאול את היורש לבית מאלפוי על ידי, נאמר, חברות אמת וטוב לב."

"הא! כן, כאילו זה היה עובד."

הקוסם הזקן נאנח. זה היה כבר מוגזם. "אמור לי, הארי. האם עלה בדעתך שיש משהו לא הולם בגאולת אדם באמצעות שקרים ומרמה?"

"עשיתי זאת בלי לשקר ישירות, ומכיוון שאנחנו מדברים פה על דראקו מאלפוי, אני חושב שהתכוונת לומר הולם." הילד נראה זחוח למדי.

הקוסם הזקן הניד בראשו בייאוש. "חה הגיבור. כולנו אבודים."

מערכה 5:

נראה כאילו מנהרת האבן הגסה, הארוכה והצרה, השרויה בעלטה למעט אור שרביטו של ילד, נמשכה לאורך קילומטרים.

הסיבה לכך הייתה פשוטה: היא אכן נמשכה לאורך קילומטרים.

השעה הייתה שלוש לפנות בוקר, ופרד וג'ורג' החלו לצעוד בדרך הארוכה במורד המעבר הסודי שהוביל מהפסל של המכשפה שתומת העין בהוגוורטס אל המרתף של הדובשנרייה בהוגסמיד.

"איך הולך?" שאל פרד בקול נמוך.

(לא שמישהו הקשיב, אבל היה משהו מוזר בלדבר בקול רגיל בעודך נמצא במעבר סודי.)

"עדיין בעייתי," אמר ג'ורג'.

"שניהם, או -"

"המקוטע הסתדר. השני עדיין כמו שהיה."

המפה הייתה חפץ קסם חזק להפליא, שהיה מסוגל לעקוב אחרי כל ישות תבונית בשטח בית הספר, בזמן אמת, על פי שם. היא נוצרה בזמן הקמת הוגוורטס, כמעט בוודאות. זה לא טוב ששגיאות מתחילות להופיע. מרבית הסיכויים שאיש מלבד דמבלדור לא יוכל לתקן אותה אם תתקלקל.

והתאומים לבית וויזלי לא עמדו להסגיר את המפה לדמבלדור. זה יהיה עלבון בלתי נסלח לקונדסאים - ארבעת האלמונים שהצליחו לגנוב חלק ממערכת האבטחה של הוגוורטס, משהו שוודאי נוצר על ידי סלזאר סלית'רין עצמו, ולהפוך אותו לכלי עזר למתיחות תלמידים.

יש שהיו חושבים שזה לא מכבד.

יש שהיו חושבים שזה פשע.

התאומים לבית וויזלי האמינו באמונה שלמה שלו גודריק גריפינדור היה בסביבה כדי לראות זאת, הוא היה מאשר.

האחים הלכו עוד ועוד, לרוב בדממה. התאומים לבית וויזלי דיברו אחד עם השני כשתכננו מתיחות חדשות, או כשאחד מהם ידע משהו שהשני לא ידע. אחרת לא היה טעם. אם שניהם כבר ידעו את אותו המידע, הם נטו לחשוב את אותן מחשבות ולהחליט את אותן החלטות.

(בימים עברו, בכל פעם שתאומים זהים קסומים נולדו, היה נהוג להרוג אחד מהם לאחר הלידה.)

לאחר זמן מה, פרד וג'ורג' טיפסו אל מרתף מאובק, מלא חביות ומדפים עם חומרים מוזרים.

פרד וג'ורג' המתינו. לא היה מנומס לעשות משהו אחר.

לא עבר זמן רב, ואיש זקן ורזה בפיג'מה שחורה ירד במורד המדרגות שהובילו למרתף בעודו מפהק. "שלום, בנים," אמר אמברוזיוס פלום. "לא ציפיתי לראות אתכם הלילה. כבר נגמר לכם המלאי?"

פרד וג'ורג' החליטו שפרד ידבר.

"לא בדיוק, מר פלום," אמר פרד. "קיווינו שתוכל לסייע לנו במשהו משמעותי יותר... מעניין."

"רגע, בנים," אמר פלום, קולו רציני, "אני מקווה שלא הערתם אותי רק כדי שאומר לכם שוב שלא אמכור לכם שום סחורה שבאמת תכניס אתכם לצרות. לא עד שתהיו בני שש עשרה, לפחות –"

ג'ורג' הוציא פריט מבין גלימותיו והושיט אותו לפלום ללא מילים. "ראית את זה?" שאל פרד.

פלום הביט במהדורת אתמול של הנביא היומי והנהן, מזעיף את פניו. הכותרת הייתה אדון האופל הבא? והייתה תמונה של ילד צעיר, שמצלמתו של תלמיד כלשהו הצליחה לתפוס בהבעה קרה ומאיימת.

"אני לא מאמין על המאלפוי הזה," התפרץ פלום. "תוקף את הילד כשהוא רק בן אחת עשרה! צריך לטחון את האיש הזה ולעשות ממנו שוקולדים!"

פרד וג'ורג' מצמצו בתיאום. מאלפוי עומד מאחורי ריטה סקיטר? הארי לא הזהיר אותם בקשר לזה... מה שאומר שהארי לא ידע. הוא לעולם לא היה מערב אותם לו ידע...

פרד וג'ורג' החליפו מבטים. ובכן, הארי לא צריך לדעת עד אחרי שהעבודה תסתיים.

"מר פלום," אמר פרד בשקט, "הילד שנשאר בחיים זקוק לעזרתך."

פלום הביט בשניהם.

ואז שחרר את נשימתו העצורה באנחה.

"בסדר," אמר פלום, "מה אתם רוצים?"

מערכה 6:

כשריטה סקיטר לוכדת במבטה על טרף עסיסי, היא נוטה שלא לשים לב לנמלים המתרוצצות שמרכיבות את שאר היקום, מה שמסביר למה כמעט נתקלה בגבר צעיר ומקריח שצעד בדרכה.

"העלמה סקיטר," אמר הגבר, קולו חמור וקר יחסית למישהו צעיר כל כך. "איזה מזל שנתקלתי בך כאן."

"עוף לי מהדרך, אפס!" ירתה סקיטר וניסתה לצעוד מסביבו.

הגבר שבדרכה נע בתיאום כה מושלם לתנועתה, עד שהיה נדמה כאילו לא זזו כלל, אלא עמדו בזמן שהרחוב נע מסביבם.

עיניה של ריטה הצטמצמו. "מי אתה חושב שאתה?"

"כמה טיפשי," אמר הגבר ביובש. "היה זה נבון מצידך לשנן את פרצופו של אוכל המוות המוסווה שמאמן את הארי פוטר להיות אדון האופל הבא. אחרי הכול, "חיוך דק, "זה בהחלט נשמע כמו מישהו שלא תרצי להיתקל בו ברחוב, במיוחד אחרי שקטלת אותו בעיתון."

לקח לריטה רגע כדי להבין את ההערה. זה קווירינוס קווירל? הוא נראה צעיר מדי וזקן מדי בו זמנית; פניו, אם תוסר מהן ההבעה החמורה והמתנשאת, יהיו שייכות למישהו בשנות השלושים המאוחרות שלו. והשער שלו כבר החל לנשור? הוא לא יכול להרשות לעצמו מרפא?

לא, זה לא חשוב, יש לה זמן ומקום וחיפושית להיות. היא הרגע קיבלה טיפ בעילום שם על כך שמדאם בונז נפגשת בסתר עם אחד מהעוזרים הצעירים שלה. אם היא תוכל לוודא את זה היא תקבל בונוס מכובד – בונז נמצאת גבוה למדי ברשימת החיסול. האדם שנתן את הטיפ אמר שבונז ועוזרה הצעיר עתידים לאכול צהריים בחדר מיוחד בפונדק של מרי, חדר פופולרי במיוחד למטרות מסוימות; חדר שמאובטח כנגד כל מכשירי ההאזנה, כך גילתה, למעט חיפושית כחולה יפהפיה שעומדת לה על הקיר...

"עוף לי מהדרך!" אמרה סקיטר, וניסתה לדחוף את קווירל מדרכה. זרועו של קווירל נגעה קלות בשלה, מסיטה אותה, וריטה מעדה בעוד הדחיפה שלה נשלחה אל האוויר הריק.

קווירל משך מעלה את שרוול שמאל של גלימתו וחשף את זרועו השמאלית. "ראי," אמר קווירל, "אין אות אפל. ברצוני שהעיתון שלך יחזור בו מפרסומיו."

ריטה פלטה צחוק המום. כמובן שהאיש איננו אוכל מוות באמת. העיתון לא היה מפרסם זאת לו היה. "שכח מזה, אפס. עכשיו תתחפף."

קווירל בהה בה לרגע.

ואז הוא חייך.

"העלמה סקיטר," אמר קווירל, "קיוויתי שאוכל למצוא תמריץ כלשהו שיוכל לשכנע אותך. ועם זאת גיליתי שאיני יכול למנוע מעצמי את העונג שבلمחוך אותך."

"ניסו זאת בעבר. עכשיו תעוף לי מהדרך, אפס, או שאמצא כמה הילאים ואדאג שיעצרו אותך על הפרעה לעיתונות."

קווירל קד לה קידה קטנה, וצעד הצידה. "היי שלום, ריטה סקיטר," נשמע קולו מאחוריה.

בעוד ריטה דוהרת קדימה, היא ציינה באחורי מחשבתה שהגבר שרק נעימה בעודו מתרחק.

כאילו זה יפחיד אותה.

"סליחה, אבל אני בחוץ", אמר לי ג'ורדן. "אני יותר בקטע של עכבישי ענק."

הילד שנשאר בחיים אמר שיש לו עבודה חשובה למסדר הכאוס, משהו רציני וסודי, משמעותי וקשה יותר מהמתיחות הרגילות שלהם.

ואז הארי פוטר פצח בנאום שהיה מעורר השראה אך מעורפל. נאום שאמר שלפרד ולג'ורג' וללי יש פוטנציאל עצום אם רק ילמדו להיות מוזרים יותר. להפוך את החיים של אנשים לסוריאליסטיים, במקום פשוט להפתיע אותם עם המקבילה לדלי מים שמונח מעל פתח הדלת. (פרד וג'ורג' החליפו מבטים מתעניינים, הם מעולם לא חשבו על זה.) הארי העלה בפניהם את המתיחה שעשו לנוויל – מתיחה שזיכתה אותו בנזיפה ממצנפת המיון, ציין הארי בחרטה מסוימת – שבוודאי גרמה לנוויל לפקפק בשפיותו. נוויל בטח הרגיש כאילו הועבר ליקום חלופי. אותה הרגשה שהייתה לכולם כשראו את סנייפ מתנצל. זה היה הכוח האמיתי של מתיחות.

האם אתם איתו? קרא הארי פוטר, ולי ג'ורדן השיב בשלילה.

"אנחנו בפנים", אמר פרד, או אולי ג'ורג', מכיוון שלא היה ספק שגודריק גריפינדור היה אומר כן.

לי ג'ורדן גיחך בחרטה, נעמד, ועזב את המסדרון הנטוש, שעליו הוטל לחש הקוויטוס, ובו נפגשו ארבעת חברי מסדר הכאוס כדי לקשור קשר.

שלושת החברים הנותרים במסדר הכאוס החלו לעבוד.

(זה לא כל כך עצוב. פרד וג'ורג' עדיין יעבדו עם לי על מתיחות עכבישי ענק, כמו תמיד. הם התחילו לקרוא לזה מסדר הכאוס רק כדי לגייס את הארי פוטר, אחרי שרון אמר להם שהארי מרושע ומוזר, ופרד וג'ורג' החליטו להציל את הארי בעזרת חברות אמת וטוב לב. למרבה המזל לא נראה שזה עדיין נחוץ – אם כי הם לא היו לגמרי בטוחים לגבי זה...)

"אז", אמר אחד התאומים, "במה מדובר?"

"ריטה סקיטר", אמר הארי. "אתם יודעים מי זו?"

פרד וג'ורג' הנהנו, מקמטים את מצחיהם.

"היא התחילה לשאול שאלות לגביי."

זה לא טוב.

"אתם יכולים לנחש מה אני רוצה שתעשו?"

פרד וג'ורג' הביטו זה בזה, מבולבלים מעט. "אתה רוצה שנגניב לה חלק מהממתקים היותר מעניינים שלנו?"

"לא", אמר הארי. "לא, לא, לא! זו חשיבת עכבישי ענק! נו כבר, מה אתם הייתם עושים לו הייתם שומעים שריטה סקיטר מחפשת שמועות עליכם?"

בניסוח כזה, התשובה ברורה.

חיוכים רחבים החלו להימתח על פניהם של פרד וג'ורג'.

"מתחילים להפיץ שמועות על עצמנו, " הם השיבו.

"בדיוק", אמר הארי, מחייך חיוך רחב. "אבל אלה לא יכולות להיות סתם שמועות. אני רוצה ללמד אנשים לעולם לא להאמין למה שהעיתון אומר על הארי פוטר, לא יותר מכפי שמוגלגים מאמינים למה שהעיתון אומר על אלביס. בהתחלה חשבתי פשוט להציף את ריטה סקיטר עם כל כך הרבה שמועות עד שהיא פשוט לא תדע במה להאמין, אבל היא פשוט תבחר בפינצטה את אלה שנשמעות סבירות ורעות. אז מה שאני רוצה זה שתיצרו עלי סיפור שקרי, ותגרמו לריטה סקיטר להאמין בו איכשהו. אבל זה חייב להיות משהו שכולם ידעו שהוא שקרי לאחר מכן. אנחנו רוצים לשטות בריטה סקיטר ובעורכים שלה, ואחר כך לחשוף את הראיות שמראות שהוא שקרי. ובמובן – מאחר שאלו הן הדרישות – הסיפור חייב להיות מגוחך ככל הניתן, כך שעדיין יודפס. אתם מבינים מה אני רוצה שתעשו?"

"לא בדיוק..." אמר באיטיות פרד או ג'ורג'.

"אתה רוצה שנמציא את הסיפור?"

"אני רוצה שתעשו את הכול", אמר הארי פוטר. "אני קצת עסוק כרגע, ובנוסף לכך אני רוצה להיות מסוגל להגיד בכנות שלא היה לי שום מושג מה עומד לקרות. תפתיעו אותי."

לרגע אחד הופיע חיוך מרושע ביותר על פניהם של פרד וג'ורג'.

ואז הם הפכו רציניים. "אבל הארי, אנחנו לא באמת יודעים איך לעשות משהו כזה –"

"אז תגלו איך", אמר הארי. "יש לי אמון בכם. לא אמון מלא, אבל אם אתם לא יכולים לעשות זאת, תגידו לי, ואני אנסה מישהו אחר, או שאעשה זאת בעצמי. אם יש לכם רעיון ממש טוב – גם לסיפור, וגם לאיך לשכנע את ריטה סקיטר להאמין ואת העורכים שלה להדפיס אותו – אז לכו ותעשו את זה. אבל אל תעשו משהו בינוני. אם אתם לא יכולים לחשוב על משהו מדהים, פשוט תגידו."

פרד וג'ורג' החליפו מבטים מודאגים.

"אני לא מצליח לחשוב על שום דבר", אמר ג'ורג'.

"גם אני לא", אמר פרד.

הארי בהה בהם.

ואז הארי החל להסביר איך צריך לחשוב על דברים.

ידוע שזה לוקח יותר משתי שניות, אמר הארי.

אסור אף פעם לקרוא לשום בעיה בלתי אפשרית, אמר הארי, לפני שלוקחים שיעון ממשי וחושבים עליה במשך חמש דקות, על פי מחוג הדקות. לא חמש דקות מטפוריות, חמש דקות על פי שיעון פיזי.

ונוסף על כך, אמר הארי, קולו תקיף ויד ימינו מכה בחוזקה ברצפה, לא מתחילים מיד לחפש פתרונות.

הארי פצח בהסבר על מבחן שנערך על ידי מישהו שנקרא נורמן מאייר, שהיה משהו שנקרא פסיכולוג ארגוני, שביקש משתי קבוצות שונות של פותרים-בעיות לפתור בעיה מסוימת.

הבעיה, אמר הארי, עירבה שלושה עובדים שעשו שלוש עבודות. העובד הזוטר רצה לעשות את העבודה הקלה ביותר. העובד הבכיר רצה להחליף בין עבודות, כדי להימנע משיעמום. מומחה יעילות המליץ לתת לעובד הזוטר את העבודה הקלה ולבכיר את הקשה, מה שיוביל לעלייה של 20% ביעילות.

קבוצה אחת של פותרים בעיות קיבלה הנחייה "להימנע מלהציע פתרונות עד שהבעיה נידונה במלואה ככל הניתן."

הקבוצה השנייה של פותרים הבעיות לא קיבלה שום הנחיות. חברי הקבוצה עשו את הדבר הטבעי, והגיבו לבעיה על ידי הצעת פתרונות. הם החלו להיקשר לפתרונות, והתחילו לריב עליהם ולהתווכח על החשיבות היחסית של חופש לעומת יעילות וכולי.

הקבוצה הראשונה של פותרים בעיות, זו שקיבלה הנחיות לדון בבעיה ואז לפתור אותה, מצאה בסבירות הרבה יותר גבוהה את הפתרון של לתת לעובד הזוטר לעשות את העבודה הקלה ולהחליף בין העבודות של שני העובדים האחרים, פתרון שנתוני מומחה היעילות העידו שיהווה שיפור של 19%.

להתחיל בלחפש פתרונות זה לעשות את הדברים לגמרי לא בסדר הנכון. כמו להתחיל ארוחה בקינוח, רק רע.

(הארי גם ציטט מישהו ששמו רובין דוז שאמר שככל שהבעיה קשה יותר, כך ייטו אנשים לנסות לפתור אותה מהר יותר.)

אז הארי התכוון להשאיר את הבעיה הזו אצל פרד וג'ורג', והם יכולים לדון בכל הצדדים שלה ולעשות סיעור מוחות ולהעלות כל דבר שעשוי להיות קשור, ולו בצורה הקלושה ביותר. ואסור להם לנסות לחשוב על פתרון ממש עד אחרי שיסיימו לעשות זאת, אלא אם במקרה הם יחשבו על משהו מדהים, ובמקרה כזה הם יכולים לכתוב אותו ולחזור לחשוב. והוא לא רוצה לשמוע מהם על כשלונות לחשוב, לכאורה, במשך שבוע לפחות. אנשים מסוימים בילו עשורים בניסיון לחשוב על דברים.

"שאלות?" שאל הארי.

פרד וג'ורג' הביטו זה בזה.

"אני לא מצליח לחשוב על שום דבר."

"גם אני לא."

הארי השתעל בעדינות. "לא שאלתם לגבי התקציב שלכם."

תקציב? הם חשבו.

"אני יכול פשוט להגיד לכם את הסכום," אמר הארי. "אבל אני חושב שזה יותר מעורר השראה."

ידיו של הארי צללו לתוך גלימותיו והוציאו -

פרד וג'ורג' כמעט נפלו, אף על פי שישבו.

"אל תבזבזו רק לשם הבזבז," אמר הארי. על רצפת האבן שלפניהם בהקה כמות מוגזמת לחלוטין של כסף. "בזבזו רק אם המדהימות דורשת; ובעבור מה שהמדהימות דורשת, אל תהססו לבזבז. אם משהו נשאר, פשוט

תחזירו אותו, אני סומך עליכם. אה, ואתם מקבלים עשרה אחוזים מתוך מה שיש פה, בלי קשר למה שתוציאו –

”אנחנו לא יכולים!” פלט אחד התאומים. ”אנחנו לא מקבלים כסף על דברים מהסוג הזה!”

(התאומים מעולם לא לקחו כסף על משהו לא חוקי. ללא ידיעתו של אמברוזיוס פלוס, הם מכרו את כל הסחורה שלו באפס אחוזי רווח. פרד וג'ורג' רצו להיות מסוגלים להעיד – תחת וריטסרום אם יידרש – שהם לא היו ספסרים, אלא ספקי שירות ציבורי.)

הארי קימט את מצחו לעברם. ”אבל אני מבקש מכם להשקיע פה עבודה אמיתית. מבוגר היה מקבל תשלום על דבר כזה, וזה עדיין היה נחשב כטובה עבור חבר. אי אפשר פשוט לשכור אנשים בשביל משהו כזה.”

פרד וג'ורג' הנידו בראשיהם.

”בסדר,” אמר הארי. ”אני פשוט אקנה לכם מתנות חג מולד ממש יקרות, ואם תנסו להחזיר אותן אני אשוף אותן. עכשיו אתם אפילו לא יודעים כמה אני הולך להוציא עליכם, מלבד העובדה, כמובן, שזה יהיה יותר מאשר אם פשוט הייתם לוקחים את הכסף. ואני עומד לקנות לכם את המתנות האלו בכל מקרה, אז תחשבו על זה לפני שתגידו לי שאתם לא יכולים לחשוב על שום דבר.”

הארי נעמד, מחויך, ופנה ללכת בעוד פרד וג'ורג' ישבו פעורי פה בתדהמה. הוא התרחק כמה צעדים, ואז הסתובב לאחור.

”הו, דבר אחד אחרון,” אמר הארי. ”אל תערבו בזה את פרופסור קווירל. הוא לא אוהב פרסום. אני יודע שזה יהיה קל יותר לגרום לאנשים להאמין לדברים מוזרים בנוגע למורה להתגוננות מאשר לכל אחד אחר, ואני מצטער שאני צריך להפריע לכם ככה, אבל בבקשה, אל תערבו את פרופסור קווירל.”

הארי פנה ולקח עוד כמה צעדים –

הביט לאחור בפעם האחרונה, ואמר בשקט, ”תודה לכם.”

ועזב.

הייתה שתיקה ארוכה לאחר מכן.

”אז,” אמר אחד.

”אז,” אמר האחר.

”המורה להתגוננות לא אוהב פרסום, לא כן.”

”הארי לא מכיר אותנו כל כך טוב, לא כן.”

”לא, הוא לא.”

”אבל לא נשתמש בכסף שלו בשביל זה, כמובן.”

”כמובן שלא, זה לא יהיה צודק. נעשה את המורה להתגוננות בנפרד.”

"נשכנע כמה גריפינדורים לכתוב לסקיטר ש..."

"...השרווול שלו התרומם פעם אחת בשיעור התגוננות, והם ראו את האות האפל..."

"...ושהוא בטח מלמד את הארי פוטר כל מיני דברים איומים..."

"...ושהוא המורה הגרוע ביותר להתגוננות מפני כוחות האופל שהיה בהוגוורטס ככל שמישהו זוכר, הוא לא רק נכשל בללמד אותנו, הוא מלמד הכל לא נכון, הפוך לגמרי ממה שאמור להיות..."

"...כמו הפעם שבה הוא טען שאפשר להטיל את הקללה ההורגת רק באמצעות אהבה, מה שהופך אותה לחסרת תועלת למדי."

"אני אוהב את זה."

"תודה."

"אני מתערב שהמורה להתגוננות יאהב את זה גם הוא."

"באמת יש לו חוש הומור. הוא לא היה קורא לנו איך שקרא אלמלא היה לו חוש הומור."

"אבל האם באמת נוכל לעשות את העבודה של הארי?"

"הארי אמר לדון בבעיה בלי לנסות לפתור אותה, אז בוא נעשה את זה."

התאומים לבית וויזלי החליטו שג'ורג' יהיה הנלהב בעוד פרד יהיה הספקן.

"הכל נראה סותר," אמר פרד. "הוא רוצה שזה יהיה מגוחך מספיק כך שכולם יצחקו על סקיטר וידעו שזה שקר, והוא רוצה שסקיטר תאמין בזה. אנחנו לא יכולים לעשות את שני הדברים באותו הזמן."

"נצטרך לזייף קצת ראיות כדי לשכנע את סקיטר," אמר ג'ורג'.

"זה היה פתרון?" שאל פרד.

הם שקלו זאת.

"אולי," אמר ג'ורג', "אבל אני חושב שאנחנו לא צריכים להיות עד כדי כך מחמירים בקשר לזה, לא כך?"

התאומים משכו בכתפיהם בחוסר אונים.

"אז הראיות המזויפות צריכות להיות טובות מספיק כדי לשכנע את סקיטר," אמר פרד. "אנחנו באמת יכולים לעשות את זה בעצמנו?"

"אנחנו לא חייבים לעשות את הכל בעצמנו," אמר ג'ורג', והצביע לעבר ערימת הכסף. "אנחנו יכולים לשכור אנשים שיעזרו לנו."

התאומים עטו הבעת מחשבה על פניהם.

"זה יכול לגמור את התקציב של הארי די מהר," אמר פרד. "זה הרבה כסף בשבילנו, אבל זה לא הרבה כסף בשביל משהו כמו פלום."

"אולי אנשים יתנו לנו הנחה אם הם ידעו שזה בשביל הארי," אמר ג'ורג'. "אבל חשוב מכל, מה שלא נעשה, זה חייב להיות בלתי אפשרי."

פרד מצמץ. "למה אתה מתכוון, בלתי אפשרי?"

"כל כך בלתי אפשרי עד שלא נסתכן בצרות, מפני שאיש לא יאמין שהיינו מסוגלים לעשות זאת. כל כך בלתי אפשרי עד שאפילו הארי יתחיל לתהות. זה חייב להיות סוריאליסטי, זה חייב לגרום לאנשים לפקפק בשפיות שלהם, זה חייב להיות... יותר טוב מהארי."

עיניו של פרד היו פעורות בתדהמה. זה קרה לפעמים ביניהם, אבל לא לעיתים קרובות. "אבל למה?"

"אלה היו מתיחות. הכל היה מתיחות. הפאי היה מתיחה. כדור הזיכרון היה מתיחה. החתול של קווין אנטוויסל היה מתיחה. סנייף היה מתיחה. אנחנו עושים את המתיחות הכי טובות בהוגוורטס, האם אנחנו פשוט עומדים להרים ידיים ולוותר בלי קרב?"

"הוא הילד-שנשאר-בחיים," אמר פרד.

"ואנחנו התאומים לבית וויזלי! הוא מאתגר אותנו. הוא אמר שאנחנו יכולים לעשות את מה שהוא עושה. אבל אני מתערב איתך שהוא לא חושב שאנחנו יכולים לעשות את זה טוב כמוהו."

"הוא צודק," אמר פרד, מרגיש עצבני למדי. התאומים לבית וויזלי לא הסכימו לפעמים, אפילו כשהיה להם את אותו המידע, אבל בכל פעם שזה קרה הם הרגישו שזה לא טבעי, כאילו לפחות אחד מהם עושה משהו לא בסדר. "אנחנו מדברים פה על הארי פוטר. הוא יכול לעשות את הבלתי אפשרי. אנחנו לא."

"כן, אנחנו כן," אמר ג'ורג'. "ואנחנו צריכים להיות יותר בלתי אפשריים ממנו."

"אבל -" אמר פרד.

"זה מה שגודריק גריפינדור היה עושה," אמר ג'ורג'.

זה הכריע את העניין, והתאומים חזרו אל... מה שזה לא יהיה שהיה המצב הרגיל עבורם.

"בסדר, ובכן -"

"- בוא נחשוב על זה."